

Kometen

av Kristina Pettersson

När nittonhundratalet snart skulle dra sina sista, rosslande andetag, fanns det en sjuårig pojke som levde i ständig rädsla för Jordens undergång. Medan de andra barnen rysande undrade om de skulle få fisk till lunch, kisade pojken mot solen och föreställde sig hur den en dag skulle slockna. Han hade sett i en sagobok en gång, hur en drake hungrigt slukade en tapper men dumdristig riddare. Så föreställde han sig slutet; rök, eld och kanske halsbränna för ett stort, mörkt och farligt väsen från den svindlande rymden.

En natt hade pojken en märklig dröm. Ur ett obegripligt drömkaos kom han vadande fram till en stuga i skogen, där en gammal häxa sades bo. Han knackade på och blev insläppt av häxan, som ytterligt ful stod i dörren och flinade tandlöst.

Pojken hade genast förstått att häxan kunde se in i framtiden. Trots att blotta tanken på vad hon skulle svara fick honom att darra av skräck, kunde han inte låta bli att fråga med svag stämma om Jorden snart skulle gå under.

Häxan grinade mot honom och svarade:

- Nej, min lille man, det får allt vänta tills du blir gammal. Hör du det; jorden ska gå under men först då du har åldrats!

Strax brast häxan ut i ett så bullrande skratt att pojken med ett ryck vaknade upp och tyckte att det hade varit en underlig men ganska hoppingivande dröm. Det föreföll honom som om det låg en orubblig sanning i vad drömmens häxa hade sagt, och tanken på Jordens uppskjutna undergång gjorde honom mycket lättad. Tack vare drömmen kunde pojken leva nästa dag och följande dagar i frid. Inte ens tusenårsskiftet oroade honom längre och det var förresten en snabbt och snopet avklarad affär.

Dagarna och åren som staplades på varandra gjorde gossen till en framgångsrik affärsman vid namn Gustav Torkelsson. Med tiden blev han mycket förmögen och hade varken tid eller lust att återerindra sig de svarta tankar han hade plågats av som liten pojke.

Gustav Torkelsson ägde en rad fabriker, och blev berömd i såväl industriella som politiska kretsar för sitt kostnadseffektiva sätt att driva dem. Hans företags vinst var ofantlig och räckte mer än väl för att mångdubbla investeringarna, ständigt bygga nya fabriker och anställa horder av lågavlönade fabriksarbetare. Fabriker var en mäktig syn där de reste sig mitt i landskapet, enorma byggnader som såg ut som förvuxna skjul av korrugerad plåt, med ståtliga skorstenar bolmande av grönaktig rök och glänsande avloppsrör som ledde iväg allt flytande avfall.

De flesta affärsmän var avundsjuka på Gustav Torkelssons rationella affärssinne, och gjorde sitt yttersta för att uppnå samma lönsamhet.

Gustav Torkelsson bodde ensam på ett gammalt gods, med bara tjänstefolket som sällskap. Isoleringen gjorde honom ingenting. Han önskade sig ingen familj. Det hade ändå bara varit besvärligt att försöka hålla barnen borta från sjön. En av hans egna fabriker låg nämligen på andra sidan.

Inga mardrömmar hemsökte Gustav Torkelsson, förrän den kvalmiga natt då hans barndoms häxa återkom. Hon tycktes stå i en virvelstorm där blixtar genomkorsade den upprörda luften och lyste upp hennes slitna klädnad och krokiga näsa. Rätt som det var sträckte hon ut ett knotigt finger och pekade rakt mot Torkelsson.

- Det är dags, väste hon ondskefullt. Det är dags!

Så skrattade hon det där dånande skrattet igen, hemskare än Torkelsson någonsin hade kunnat föreställa sig. Han vaknade med en flämtning och satte sig käpprak i sängen. Längs ryggraden ringlade svetten som ormar, och det värkte molande i alla hans leder.

Det var morgon och efter att ha försökt ta sig samman gick Torkelsson som vanligt ut i badrummet för att tvätta och raka sig. När gamlingen i spegeln hastigt tog sig åt hjärtat samtidigt som han själv gjorde det, förstod han att det verkligen var han själv. Då blev Torkelsson så yr att han satte sig på toalettlocket och satt där obegripligt länge.

Det som var mest upprörande var kanske att i en hast ha berövats fem decennier av sitt liv. Vid sänggåendet

kvällen förut hade han varit en högre man, knappt ens fyrtio fyllda, och nu var han förvandlad till en förkrympt och andtruten åldring som av allt att döma närmade sig sin nittioårsdag. Längre satt Torkelsson och betraktade sina skrumpnade händer innan hjärnan började väcka minnet till liv av en annan mardröm han hade haft, och då sköljde för första gången på länge en våg av skräck över honom.

Men mångårig affärsverksamhet hade lärt honom att inte ge upp i första laget. Beslutsamt skyndade sig Torkelsson att raka och klä på sig, tacksam över att han trots händernas skakningar lyckades genomföra dessa tidigare självklara rörelser.

Från och med den morgonen levde Torkelsson ett hektiskt liv. Han ringde statsministrar, språkade med presidenter, trängde in i parlament. Med desperationens hela kraft försökte han övertyga dem om att man borde kunna avvärja ödet, men de avbröt hans ivriga babbler och kallade honom för galen domedagsprofet.

Statsministrarna lade på luren, presidenterna vände honom ryggen, parlamenten kallade på säkerhetsvakterna. Det slutade alltid med att han hamnade i rännstenen. Till sist var hans hopp om att bli tilltrodd helt ute, de visste ju tyvärr vilken slipad affärsman han hade varit. Full av mörka tankar drog han sig tillbaka till sitt gods.

Inte långt därefter mottog han ett brev från Internationella Kometsällskapet, varifrån han till sin stora häpnad kunde läsa att detta förbunds medlemmar fullt och fast trodde på honom. Deras beräkningar visade att en jättelik komet hastigt närmade sig, och att den med stor sannolikhet skulle kollidera med Jorden och ödelägga alla spår av liv. För att förhindra katastrofen krävdes omfattande insatser av alla regeringar världen över, och Internationella Kometsällskapet erbjöd sig i brevet att understödja Torkelsson i hans kamp. De hade redan tilldelat honom en doktorstitel och föreslog att han omedelbart skulle ansluta sig till dem i deras högkvarter. Torkelsson var inte nödbedd. Samma dag packade han sina väskor och gav sig av, tacksam över att slutligen ha funnit de bundsförvanter han längtat efter.

Under resans gång försämrades hans fysiska tillstånd så till den grad att han fick be Internationella Kometsällskapet att hämta honom med rullstol på flygplatsen. Han hade i all hast åldrats ytterligare fem år och anade att världens undergång var nära om man inte snabbt agerade. Kometsällskapet, som inte hade väntat sig att doktor Torkelsson skulle vara så gammal, höll med på alla punkter. Det var en stor glädje för dem att se hur han sken upp som av ett inre ljus då de berättade för honom om den annalkande kometen.

- Det måste vara så det är, mumlade han ur en tandlös mun och drog i sitt gråa hår av tillfredsställelse.

Han höll tal för dem och citerade både Bibeln och Nostradamus så att de rös av morbid fröjd. De kunde höra apokalypsens ryttare föra in sin bleka häst i rummet och låta den dansa mazurka bland skramlande koppar på borden. I årtal hade de betraktat kometen genom sina teleskop, men aldrig så tydligt sett dödsfallen. Torkelsson nu målade upp på dess förgörande yta. När den gamle mannen avslutade genom att kräva omedelbar handling, fanns det inte en själ i salen som inte var beredd att följa honom i mänsklighetens kanske sista uppdrag.

Den följande månaden var de fullt upptagna med att försöka övertyga världens alla ledare om att sända en atombomb mot kometen. Men makthavarna bara fortsatte att skratta åt dem och sade att deras komet skulle missa jorden med hundratusentals kilometer.

Doktor Torkelsson blev av nervspänningen allt äldre och räddare. Till sist var han inte mer än en liten förtorkad benhöj i en sjuksäng som Kometsällskapet släpade med droppställning och allt från det ena parlamentet till det andra, utan att en människa lyssnade på vad de sade. Runt om i världen hade de fått anhängare som oroligt spanade mot himlen, där kometen närmade sig som en brinnande fågel.

När dagen för den beräknade kollisionen var kommen, hade de ännu inte lyckats övertyga någon maktinstans om att slutet var nära. Sedan två dagar kamperade styrelsen i Internationella Kometsällskapet i sitt högkvarter för att tillsammans invänta kometen. Somliga bad, andra yrade, och i sin säng vändades Gustav Torkelsson inför det ögonblick han så länge hade förutsett.

De såg ett starkt ljussken, som tillfälligt bländade dem alla, och kaos uppstod på gatorna utanför deras tillflyktsort. Apokalypsens stund hade kommit, och den passerade. Det övernaturliga ljuset försvann och ersattes av det vanliga solljuset, silande ner genom lager på lager av muntert gråmelerade luftföroreningar. Kometen hade strukit tätt förbi de döda trädtopparna och försvunnit ut i rymden.

Medlemmarna i Internationella Kometsällskapet vågade så småningom öppna ögonen och krypa ut från

gömstället under det massiva sammanträdesbordet av regnskogsteak. Jorden hade inte gått under, allt var sig likt. En och annan kände sig nog snuvad på det ståtliga avslutningsfyrverkeriet. Deras längtan efter dramatik tröstades dock av ordföranden, som högröd i ansiktet vacklade till sin stol och krefsade efter slipsknuten för att lossa på den och få luft.

- Vatten! VATTEN! skrek han medan ansiktets karmosin övergick i violett av kraftansträngningen.

Det dröjde knappt en halv minut förrän en liten pojke steg in genom dörren med ett glas i handen. Han var glåmig och snorig, hade smutsränder på händerna och andades lika ansträngt som gamle Torkelsson. Det som mest drog styrelsens uppmärksamhet till sig var vätskan som till bredden fyllde glaset han bar. Ordföranden glömde bort att han nyss varit döende, och doktor Torkelsson reste sig mödosamt på armbågen för att närmare kunna granska den svavelosande, alggröna dryck som pojken räckte fram.

Vid upptäckten att vätskan bubblade och rök i illaluktande puffar, ryggade ordföranden förskräckt två steg tillbaka.

- Vad är det där?! utropade han med halvkvävd röst.

- Vatten, svarade den snörvlande gossen oskyldigt och försökte på nytt att ge ordföranden glaset, vilken återigen vägrade att ta emot det och undrade med stigande misstänksamhet:

- Om det är vatten, varför är det inte renat?

Pojken svarade enkelt:

Reningsverket har slutat fungera på grund av alla döda fiskar som fastnat i insläppen. Det har varit så i två dagar nu. Men folk har ändå fortsatt att dricka, eftersom törsten inte tar semester.

Tystnaden i styrelserummet låg tung som en sovande drake, tills ett fasansfullt, skorrande skratt hördes från doktor Torkelssons sjukläger.

- Ha ha ha ho ho ho ha ha, skrattade han. Det är rätt, drick ur ditt glas! Skål för den stora kometen, världens undergång! Botten opp!